

ಕೆ. ಪಿ. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆ

ಎನೋಡ್ ರಾಜ್ ಸಿ. ಸಿ.

ಅತಿಥಿ ಉಪನ್ಯಾಸಕ

ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ

ಎಫ್.ಎಂ.ಕೆ.ಎಂ.ಸಿ. ಕಾಲೇಜು

ಮಡಿಕೇರಿ.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2023/12/vinodraj-c-c-2/>

ABSTRACT:

ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಹು ಅಪರೂಪದ ಸಾಹಿತಿ. ಅವರ ಕೃತಿಗಳೆಲ್ಲವು ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಇವರ ಕತೆಗಳ ದಾಟಿ ಸರಳ ಎನಿಸಿದರೂ ಮನುಷ್ಯನ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಸಕಲ ಜೀವರಾಶಿಗಳ ದುರಂತ ಬದುಕುಗಳ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನರ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ-ನೀತಿ ಕಾಣಿಸುವಲ್ಲಿರುವ ಅನನ್ಯತೆ, ಕುಶೂಹಲವೂ ಆದ ನಿರೂಪಣೆ ವಿಧಾನ, ಕಿರಿಯದರಲ್ಲೇ ಬದುಕಿನ ಮಹದರ್ಥಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಕೌಶಲ್ಯ ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ತಮ್ಮ ಸಮಕಾಲೀನ ಲೇಖಕರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಡಲೊಳಗಿರುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಜೀವರಾಶಿಯಷ್ಟೇ ಅಮೂಲ್ಯ ಮತ್ತು ಅನನ್ಯ. ಅದರಲ್ಲೂ ನಿಸರ್ಗ ಮೈಜಾಚಿರುವ ರೀತಿ ಓದಿಯೇ ಸುಖಿಸುವಂಥದ್ದು. ಇನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರಂತೂ ಇವರ ತಾತ್ವಿಕತೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಗುಣ ಈ ಮುಖೇನ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಂತದ್ದು. ಹುಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು, ಅಬಚೂರಿನ ಫೋಸ್ಫಾಫೀಸು, ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು ಕಥಾ ಸಂಕಲನಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಬದುಕಿನ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು ಕಥಾಸಂಕಲನವನ್ನು ಆತ್ಮಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಅವಿರತ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಥೆಗಳೆಲ್ಲವು ನಿಸರ್ಗ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದವುಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರವಾದ ಗೌಡಿಕೆಯ ಮತ್ತು ಜಾತಿ-ವೃತ್ತಿ ಆಧಾರಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೇ ಇವರ ಕತೆಗಳ ಜೀವಾಳವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿವೆ. ಸ್ತ್ರೀವಾದವನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತಂದು ತುರುಕುವ ಕೆಲಸವಾಗಿಲ್ಲ. ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ನಾಡು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿನತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಕಂಡುಂಡ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾರತವನ್ನು ಅದರ ಶಕ್ತಿ - ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳ ನೆರಳಾಗಿ ಬರುವ ಇವರು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪುರುಷರಿಂದ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದ ಸ್ತ್ರೀಪಾತ್ರಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಇವೆಲ್ಲವು ಕೂಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ವಿಧಾನದ ಹಂತಗಳಲ್ಲೇ ನಿರ್ಣಯಿತ ವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮಹಿಳಾ ಜಗತ್ತು ಎಂದಿಗೂ ಪುರುಷರ ಪಾಲಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯ ಮತ್ತು ನಿಗೂಢ-ಪ್ರಕೃತಿಯಂತೆ! ಹಾಗಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಮಹಿಳಾ ಸ್ವರಗಳು ತನ್ನ ಸಹಜ ಸತ್ಯಗಳಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ; ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಫುತಿಪಲಿಸುತ್ತದೆ.

KEY WORDS:

ಗ್ರಾಮೀಣ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಮಹಿಳೆ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ, ದೌರ್ಜನ್ಯ, ಕುಟುಂಬ, ಪ್ರಕೃತಿ, ಸಮಾಜ.

ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಗುಣದಿಂದಲೇ ಅವರೆಲ್ಲ ಕೃತಿಗಳು ಪ್ರಯೋಗಾತ್ಮಕ ಗುಣದಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಕಥನಕಲೆ, ಸರಳ ಆದರೆ ವಿರಳ, ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಕಟ್ಟು, ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನರ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ-ನೀತಿ ಕಾಣಿಸುವಲ್ಲಿರುವ ಅನನ್ಯತೆ, ಕುತೂಹಲವೂ ರಂಜನೀಯವೂ ಆದ ನಿರೂಪಣಾ ವಿಧಾನ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಬರೆಯದೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಓದುಗನಂತೆ ಕಥೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಬರುವ ಲೇಖಕ ಶೈಲಿ, ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದರಲ್ಲೇ ಬದುಕಿನ ಮಹದರ್ಥಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಸುವ ಕೌಶಲ್ಯ ಇವೆಲ್ಲದರಿಂದ ತೇಜಸ್ವಿ ಕತೆಗಳು ಸಂಕಲನದಿಂದ ಸಂಕಲನಕ್ಕೆ ವಿಭಿನ್ನ ಆಯಾಮ ಪಡೆದಿದೆ.

ಇವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಡಲೊಳಗಿರುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಜೀವರಾಶಿಯಷ್ಟೇ ಅಮೂಲ್ಯ ಮತ್ತು ಅನನ್ಯ. ಅದರಲ್ಲೂ ನಿಸರ್ಗ ಮೈ ಚಾಚಿರುವ ರೀತಿ ಓದಿಯೇ ಸುಖಿಸುವಂಥದ್ದು. ಇನ್ನು ಪಾತ್ರ ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇವರ ಚಿತ್ರಕ ಶಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಮೂರನೆಯ ಕಣ್ಣು ಚೊತೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಂದೆ ಕಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತವೆ. ಸ್ವಭಾವೋಕ್ತಿಯೇ ಅರ್ಥಾಲಂಕಾರವಾಗಿ ಆವರಿಸುವ ಚೋದ್ಯ ಇಲ್ಲಿಯದು. ಇನ್ನು ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರಂತೂ ಇವರ ತಾತ್ವಿಕತೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಮಾನಕ್ಕೆ ಸ್ಪಂದಿಸುವ ಗುಣ ಈ ಮುಖೇನ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಂಥದು. ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿ ಕಥಾಸಂಕಲನವನ್ನು 'ಆತ್ಮಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಅವಿರತ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ' ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು.

ಹುಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು, ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು, ಪರಿಸರದ ಕತೆ, ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು, ಏರೋಪ್ಲೇನ್ ಚಿಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕತೆಗಳು

ಈ ಕಥಾಸಂಕಲನಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕತೆಯಂತಿರುವ ಪ್ರಬಂಧಗಳೂ, ಸರಳ ವಿಜ್ಞಾನ ಲೇಖನಗಳೂ ಸೇರಿವೆ. ಈ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹುಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು, ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು ಮತ್ತು ಕಿರಾಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು ಈ ಮೂರು ಕಥಾ ಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾದರಿಯ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. 1) ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳ ನೆರಳಾಗಿ ಬರುವಂಥವು 2) ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡೆದ್ದವು 3) ಪುರುಷರ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಂಥವು 4) ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಬಾಳಿದವು.

ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕಥಾ ಜಗತ್ತು ನಿಸರ್ಗ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮೀಣ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ ಕುಸುಮಗಂಧ. ಹಾಗಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದ ಅಧಿಕಾರ ಕೇಂದ್ರವಾದ ಗೌಡಿಕೆಯ ಮತ್ತು ಜಾತಿ-ವೃತ್ತಿ ಆಧಾರಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಕತೆಗಳ ಪಾತ್ರವಾಗಿವೆ. ಹೀಗೆ ಬರುವಾಗ, 'ಗುಡುಗು ಹೇಳಿದ್ದೇನು' ಕತೆಯ ಗೌಡರ ಹೆಂಡತಿ ಸುಬ್ಬಮ್ಮ, ಲಕ್ಕ ಮತ್ತು ಸೋಮರ ಅಜ್ಜಿ-ವಯಸ್ಸಾದ ಮುದುಕಿ, 'ನಿಗೂಡ ಮನುಷ್ಯರು' ಕತೆಯ ನಾಲಗೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಶಾರಿ, 'ಕುಬಿ ಮತ್ತು ಇಯಾಲ' ಕತೆಯ ಪುಟ್ಟ ಸುಂದರಿ ಇಯಾಲ, 'ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು' ಕತೆಯ ನಾಗಮ್ಮ, ದಾನಮ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಮಹಿಳೆಯರು, 'ಕೃಷ್ಣೇಗೌಡನ ಆನೆ' ಕತೆಯ ಮಾವುತ ವೇಲಾಯುಧನ ಹೆಂಡತಿ, 'ತಬರನ ಕತೆ'ಯ ತಬರ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಅಪ್ಪಿ, 'ತುಕ್ಕೋಜಿ' ಕತೆಯ ಸರೋಜ ಇವರೆಲ್ಲ ಮೊದಲ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರ ಜೊತೆಗೆ ಕಪ್ಪು-ಬಿಳುಪಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀವಾದವನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತಂದು ತುರುಕುವುದಿಲ್ಲ. ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ ಮಹಿಳೆ ಮತ್ತವಳ ಸುಖ ದುಃಖಗಳು ಯಾವ ಕತೆಯಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಹಾಗಂತ ಇದು ದೋಷ ಎಂದಲ್ಲ. ಇವರ ಓರಗೆಯ ಕತೆಗಾರರಲ್ಲಿ ನಗರೀಕರಣದ ಛಾಯೆ ಇದೆ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ನಾಡು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿನತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಕಂಡುಂಡ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾರತವನ್ನು ಅದರ ಶಕ್ತಿ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳೊಟ್ಟಿಗೆ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳ ನೆರಳಾಗಿ ಬರುವ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪುರುಷರಿಂದ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾದವರೇ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಪುರುಷನ ಶೋಷಣೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕದಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ವಿಧಾನದ ಹಂತಗಳಲ್ಲೇ ನಿರ್ಣಯಿತವಾದಂಥವು. ತಬರ ಶೆಟ್ಟಿ ಮತ್ತವನ ಮಡದಿ ಅಪ್ಪಿ ಇಬ್ಬರೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ದಮನಿತಗೊಂಡವರು. ದುರಂತವೆಂದರೆ ಈ ಯಾವ

ಮಹಿಳೆಯರೂ ತಾವು ಪುರುಷರಿಂದ ಶೋಷಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬ ಅರಿವಿಲ್ಲದವರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರ ಅಜ್ಞಾನ ಅನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ಲೋಕಜ್ಞಾನದ ಕೊರತೆ ಎಂಬುದು ಹೆಚ್ಚು ಸರಿ. ಕುಬಿ ಮತ್ತು ಇಯಾಲ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಇಯಾಲಳ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮತ್ತು ಕೊಲೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ನಿರಪರಾಧಿ ಇಯಾಲ ಪುರುಷನ ಕ್ರೌರ್ಯ ಮತ್ತು ಮೌಢ್ಯಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಅಪರಾಧಿಗಳೂ ಕತೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮೀಣರ ಮುಗ್ಧ ಮೌಢ್ಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಇನ್ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ದೇವಸದೃಶ ವೈದ್ಯ ಕುಬೇರನ ಕಣ್ಮಂದೆಯೇ ಮೌಢ್ಯ ವಿಜೃಂಭಿಸುವುದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ದಾರುಣ್ಯ ವ್ಯಂಗ್ಯವೇ ಸರಿ. ಹೀಗೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ನೆರಳಾಗಿ ಮತ್ತು ವಿಧೇಯಳಾಗಿ ಬರುವ ಇಂಥ ಪಾತ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಕತೆಗಾರರು 'ಶಬ್ದರಹಿತ ಸ್ತ್ರೀ ಶೋಷಣೆ'ಯನ್ನು ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳು ಬಂಡೆದ್ದ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ದಾನಮ್ಮ ಮೊದಲಿಗಿಳು. 'ನಿಗೂಡ ಮನುಷ್ಯರು' ಕತೆಯ ಶಾರಿ ಮೂಗಿಯಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ದಾನಮ್ಮ ಅದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ. ದಾನಮ್ಮಳ ಬೈಗುಳದ ಪ್ರಭಾವ ಎಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವೆಂದರೆ ಉರುಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮರದ ಭಾರೀ ದಿಮ್ಮಿ ತನ್ನ ಪಥವನ್ನು ಬದಲಿಸಿ ಬಿಡುವಷ್ಟು. ಆದರೆ ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪಾತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಪುರುಷರ ಆತ್ಯಂತಿಕ ಶೋಷಣೆ ಮತ್ತು ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ಹಲ್ಲುಕಚ್ಚಿ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುವೇ. ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಎಲ್ಲಾ ಘಟನೆಗಳು ಕತೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಅತ್ಯದ್ಭುತ 'ನ್ಯಾಯ ತೀರ್ಮಾನ ಪ್ರಸಂಗ'ದಲ್ಲಿ ನಾಟಕೀಯ ತಿರುವು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಪುರುಷ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಿತಿ ಮೀರಿದಾಗ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹೇಗೆ ಸ್ಫೋಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಕತೆ ತುಸು ಉತ್ತೇಜ್ಜೆಯಿಂದ ಚಿತ್ರಿಸಿದರೂ ಗಾಢ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆವರೆಗೂ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಅಂದಾಜೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಜೀವಿಸಿದ್ದ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ದಾನಮ್ಮನ ಮಾತುಗಳಾಗಲೀ, ಪಂಚಾಯತಿ ನಡೆಸಲು ಬಂದ ಹೆಗಡೆಗೆ ಎದುರಾದ ಪೇಚಾಗಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿ ಜನಸಮುದಾಯದ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸುವಲ್ಲಿ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಶೋಷಣೆಗೆ ಬಂಡಾಯವೇಳುವುದರಲ್ಲೂ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಮತ್ತು ಅನುಕ್ರಮವಾದ ಹಂತಗಳನ್ನು ಏರಿ ಬಂದಂತವು. ಇವರ ಯಾವ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರವೂ ಕೇವಲ ಬೌದ್ಧಿಕವಾದ ಅಥವಾ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದಂತವಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ವಿಶದವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸ್ತ್ರೀವಾದದ ಹಂಗೇ ಇಲ್ಲದ, ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದ ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀವಾದದ ಆಶಯಗಳೆಲ್ಲ ಸಾಕಾರವಾಗುವಂಥ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಹಂತವನ್ನು

ಇವರ ಕತೆಗಳ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮುಟ್ಟಿರುವುದು ವಿಸ್ಮಯ. ಯಾವುದೇ ಚಳವಳಿ ಅಥವಾ ಬದಲಾವಣೆಯು ಒಳಗಿನ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕತೆಗಾರರು ನಂಬಿರುವ ತಾತ್ವಿಕತೆಯೇ ಇದರ ಮೂಲಭಿತ್ತಿ.

ಹಾಗಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ಕೇವಲ ಅಕಾಡೆಮಿಕ್ ಆದ, ಒಬ್ಬರ ಪರವಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ವಕಾಲತ್ತು ವಹಿಸುವ, ಮಹಿಳಾ ವಾದದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಅತೀರಕವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಅಪ್ಪಕ್ಕ ಅಥವಾ ಅಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಯಾವತ್ತೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಕಲಾಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ತೋರಿಸಿದರು. 'ಊರ್ವಶಿ' ಕತೆಯ ಸುಭದ್ರ, 'ನಗು' ಕತೆಯ ಸರಳ ಆಂದಿ, 'ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು' ಕತೆಯ ಕರಿಯನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾಳಿ, 'ಸಂತೆ' ಎಂಬ ಕಥಾಪ್ರಬಂಧದ ನಿರೂಪಕರ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗೂ 'ಸುವರ್ಣ ಸ್ವಪ್ನ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ರಮೇಶನ ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ತಿಕ್ಕುವ ವಿಚಿತ್ರ ಹೆಂಗಸು ಇವರೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಬಂಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಂಡಾಯ ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು, ಅಕ್ಷರಶಃ ಪುರುಷರಂತೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಹೆಗಲೆಣೆಯಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿರುವುದು. ಇನ್ನೊಂದು, ತಮ್ಮ ಮಾತು-ವರ್ತನೆಗಳ ಮುಖೇನ ಪುರುಷರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿರುವುದು. ಸಹಜವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ಕತೆ ಕಟ್ಟುವ ರೀತಿ ಹೊಳೆಯ ನೀರು ಹರಿದಂತೆ ಸರಾಗವಾಗಿ-ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಕಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು ಕತೆ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮ ಗೌರವಕ್ಕಾಗಿ ಮಹಿಳೆ ಹೀಗೆ ಹೋರಾಟದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯವನ್ನು ಕತೆಗಾರ ಅತ್ಯಂತ ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. 'ಗಂಡಸರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಚೌಕಾಸಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರಿಗಿಂತ ಹೆಂಗಸರು ಮೇಲು' ಎಂದು ಸಂತೆ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಕರ ಮಡದಿ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. 'ಸುವರ್ಣ ಸ್ವಪ್ನ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಚಿತ್ರ ಹೆಂಗಸು ತನ್ನ ಅತ್ಯಪ್ತ ಕಾಮನೆಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕ ರಮೇಶನ ತಲೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಮಸಾಜು ಮಾಡುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೈ ಕೈ ಎಲ್ಲ ಮುಟ್ಟುತ್ತಾಳೆ. ಹೀಗೆ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕೆಲವು ಕತೆಗಳ ಮಹಿಳೆಯರು ಪುರುಷ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಅನ್ಯಾಯಗಳಿಂದ ರೋಸಿ ಬಂಡೆದ್ದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಿಚ್ಚಳವಾಗಿವೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಮಹಿಳೆಯರು ಅದರಲ್ಲೂ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಚೌಕಟ್ಟು ಹೊಂದಿದ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಬದಲಾವಣೆ ಜೊತೆಗೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಜೋಬುದ್ರತನವನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸಂಗತಿ ಸಾಧಾರಣದ್ದಲ್ಲ.

ಪುರುಷರ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳ ಪೈಕಿ 'ಸ್ವರೂಪ'

ನೀಳತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಿಳಾ ಚಿತ್ರಣ, 'ಪಾಕಕ್ರಾಂತಿ' ಕಥಾ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವ ಬವಣೆ ಹಾಗೂ 'ಸುಶ್ರುತ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕಿಮರಿ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ತಾಯ್ತನದ ನಿಭಾವಣೆ, 'ಸ್ವರೂಪ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಮಹಿಳಾ ಚಿತ್ರ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಹಸಿಬಿಸಿಯೊಂದಿಗೆ ನವಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಯಾವತ್ತೂ ಆತ್ಮವಂಚನೆಯ ದಾರಿ ತುಳಿಯುತ್ತಾನೆಂಬುದನ್ನು ಕತೆಯ ನಿರೂಪಕನು ಗೆಳೆಯ ಹೇಮಂತನಲ್ಲಿ ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದೇ ಈ ಕಥೆಯ ವಸ್ತು. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕವೇ ಎಲ್ಲವೂ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕತೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾರ್ಶ್ವ ಓದುಗರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಪುರುಷ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುವ ಮಹಿಳೆ ಯಾವತ್ತೂ ಅರ್ಧ ಸತ್ಯ.

ಹಾಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳು ಅಥವಾ ಮಹಿಳಾಪರವಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಪುರುಷರ ಚಿಂತನಾ ಮೂಸೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಗೊಂಡ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಆಲೋಚನಾ ಸರಣಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ಯಾವುದೇ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸ್ತ್ರೀ ನಿಭಾಯಿಸುವ ಸಹಜ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದಾಗಲೀ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವುದಾಗಲೀ ಎಲ್ಲವೂ ನಿಸರ್ಗದ ವಿಸ್ಮಯ ಎಂದೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಸ್ಮಿತೆಯ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಬಾಳಿದಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವು 'ಅವನತಿ' ಕತೆಯ ಗೌರಿ, 'ಅಕ್ಕಮ್ಮ' ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಂಜಮ್ಮ, 'ರಹಸ್ಯ ವಿಶ್ವ'ದ ರಂಗಮ್ಮ, 'ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು' ಕತೆಯ ಬೋಬಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಕಾವೇರಿ, 'ತುಕ್ಕೋಜಿ' ಕತೆಯ ಸರೋಜ ಪ್ರಮುಖರು. ಸುಬ್ಬಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಗೌರಿಯು ಆಶ್ಚರ್ಯದ್ವುತ ಹೆಣ್ಣು. ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಶಿಲ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರ ಲಕ್ಷಣಗಳ ಅವತಾರ. ಅವಳ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಡೆಯು ಭಂದೋಬದ್ಧ. ಆದರೆ ಇದರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಆ ಇಸ್ತಾಪುರದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಆಗಲೊಲ್ಲದು. ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅವನತಿಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಶಿಲ್ಪ ಕಲಾತಜ್ಞ ಪೂದಾಚಾರಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಕೌಶಲ್ಯ-ಪ್ರತಿಭೆಗಳೊಂದನ್ನೂ ಅರಿಯದೆ ಒರಳು ಕಲ್ಲಿಗೆ ಕಲ್ಲುಳ್ಳು ಹಾಕಿ ಕೊಡುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದಾನೆ. ಸುಬ್ಬಯ್ಯನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಮೂರ್ಖಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳು ಆದವು ಹಾಗೆಯೇ ಹೋದವು. ಅವನಿಗೆಂಥದೋ ಒಳರೋಗ. ಇವನ ಮಡದಿ ಗೌರಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಖನಿ. ಚೆಲುವು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಭೆಗಳೆಲ್ಲ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅವನತಿ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿರುವುದನ್ನು ಕತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅಷ್ಟೇ ವಾಚ್ಯವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸುತ್ತದೆ.

‘ರಹಸ್ಯ ವಿಶ್ವ’ ಕತೆ ತನ್ನ ರಂಜಕತೆಯಿಂದಲೂ, ವಿನೋದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದಲೂ ಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ರಂಗಮ್ಮ ಎಂಬ ಹೆಂಗಸು ಮಾತನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಯ್ಯುವುದರಲ್ಲಿ ಕಿರಗೂರಿನ ದಾನಮ್ಮನನ್ನು ನೆನಪಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಾನಮ್ಮಳ ಅಕ್ಕ ಎಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ಈಕೆಯ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಾದ ದಿಡಿರ್ ಬದಲಾವಣೆ ಕತೆಯ ನಿರೂಪಕರಿಗೆ ನುಂಗಲಾರದ ತುತ್ತ. ಈ ಕತೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಾಲುಗಳು ಹೇಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಚೆಗೂ ಉಳಿಯುವ ಅಸಲು ಭಾವಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಮನದಾಳದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿ ಹೋಗುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಧ್ವನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಬದುಕಿ ಬಿಡುವಂಥ ವು. ಸಿದ್ಧ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಏನೊಂದು ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಸನಾತನವನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಬಿಡುವ ಸದ್ವಿಲ್ಲದ ಬವಣೆ ಇಲ್ಲಿಯದು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆ ವೇದನೆಯನ್ನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಅದರ ಮೂಲವನ್ನೂ, ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ, ಕಾರಣವನ್ನೂ, ಪರಿಹಾರವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಂಥದು. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಪುರುಷರನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ-ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅರಿತವರೇ. ಕೆಲವರು ಬೇಗ, ಇನ್ನು ಹಲವರು ನಿಧಾನವಾಗಿ. ಆದರೆ ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪುರುಷರು ಮಾತ್ರ ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಾರೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮಹಿಳಾ ಜಗತ್ತು ಎಂದಿಗೂ ಪುರುಷರ ಪಾಲಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯ ಮತ್ತು ನಿಗೂಢ-ಪ್ರಕೃತಿಯಂತೆ! ಹಾಗಾಗಿ, ತೇಜಸ್ವಿಯವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಮಹಿಳಾ ಸ್ವರಗಳು ತನ್ನ ಸಹಜ ಸತ್ಯಗಳಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಘಟನೆ ಮತ್ತು ಚಳವಳಿ ರೂಪದ ಗಾಢ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಜನಜೀವನದ ಕೇಂದ್ರವೇ ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸಾಬೀತು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಅಶೋಕ ಟಿ. ಪಿ. (2015). ತೇಜಸ್ವಿ ಕಥನ. ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ. ಸಾಗರ.
2. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ ಕೆ. ಪಿ. (1973). ಹುಲಿಯೂರಿನ ಸರಹದ್ದು. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ. ಮೈಸೂರು.
3. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ ಕೆ. ಪಿ. (1973). ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ. ಮೈಸೂರು.
4. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ ಕೆ. ಪಿ. (1991). ಗಿರಗೂರಿನ ಗಯ್ಯಾಳಿಗಳು. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ. ಮೈಸೂರು.
5. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ ಕೆ. ಪಿ. (2008). ಪಾಕಕ್ರಾಂತಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಥೆಗಳು. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ. ಮೈಸೂರು.